

jeg tidligere har udtalt, at det er min Overbevisning, at hvis dette Lovforslag uforandret bliver vedtaget, vil det medføre en betydelig Sænkning af Niveauet for den almindelige Videns og Dannelse her i Landet. Det vil yderligere for de brede Lag af Befolkningen vanskeliggøre Adgangen til at blive delagtig i Oplysning og Landsdannelse, som Literaturen og Kunsten ere i Stand til at fremme.

S. Holm: Da jeg ofte tidligere har haft Lejlighed til at udtale mig om denne Sag, havde jeg i Dag tænkt at tie stille. Jeg antager nemlig at Sagen efter de Begivenheder, der ere indtrufne i den senere Tid, i Aar vil komme til at faa en noget anden Støtte end tidligere, og det forekommer mig, at Hovedsagen nu bliver det Arbejde, der vil komme til at foregaa i det Udvalg, som formentlig bliver nedsat om Sagen. Smidletid er der dog et Par Bemærkninger, jeg ikke kan tilbageholde efter de Udtalelser, der ere faldne i Dag. Jeg tror ikke, man kan drage nogen Slutning om, hvorledes Folketinget nu vil stille sig til denne Sag, fra den Stilling, det indtog, da den for nogle Aar siden var til anden Behandling, og det af to Grunde. Det er for det første ikke det samme Folketing, som den Gang behandlede Sagen. Folketinget er baade blevet fornyet ved Valg og har faaet langt flere Medlemmer end den Gang, saavel som de, der nu staa til en Sag som denne, der jo ikke hører til de politiske Sager, hvor Partierne, som Partier tage Standpunkt. Men dernæst er der, siden vi sidst havde Forslaget til Behandling, sket noget meget væsentligt, og det er, at Norge har tiltraadt Berner-Konventionen. Sidst da vi drøftede denne Sag, var der kun Udset til, at det vilde gøre det. Det stod endnu saaledes, at Norge gjorde sin Tiltraaden af Berner-Konventionen afhængig af, hvad Danmark vilde gøre. Men som de Herrer vide, har Norge nu taget sin Beslutning uafhængig af os og er traadt ind i Berner-Konventionen, og derved forekommer det mig, at vor Stilling maa være bleven meget væsentlig forandret. Jeg tror derfor som sagt ikke, at man kan gøre nogen Slutning fra, hvad der tidligere er sket her i Folketinget, til, hvorledes det nuværende Folketing under den nuværende Situation vil stille sig til Sagen. Jeg tror heller ikke, det gaar an at betragte Sagen saaledes, som det ærede Medlem, der først havde Ordet, betragtede den, at vi her staa over for en ren og stærk Beskyttelseslov. Hvis det var Tilfældet, anses jeg det for givet, at det

ærede Medlem vilde have haft det ærede Medlem for Slagelse (Rødt) ved sin Side i sin Betæmpelse af Loven. Men det ærede Medlem for Slagelse tog jo øjeblikkelig Afstand og betonedede meget rigtig, at der ikke er Tale om den Art Beskyttelse, som vi kende fra Toldloven. Det er i hvert Fald en helt anden Art Beskyttelse, der her er Tale om, nemlig den Art Beskyttelse, som Lovgivningen overhovedet yder os for at værne vor Ejendom og vor Ære, for at vi kunne faa det rette Udbytte af vort Arbejde, og for at vi kunne faa Herredømme over de Arbejder, vi selv have frembragt, saaledes at de ikke, af andre, blive forvaskede. Vi skulle nemlig erindre, at her ikke blot er Tale om et pekuniært Spørgsmaal for Forfatterne, men tillige om et Spørgsmaal, der maa ske har meget større Betydning, nemlig det Spørgsmaal, om enhver skal have Lov til at tage deres Arbejder, oversætte dem og derved maa ske rødbætte dem og paa mange Punkter give dem et fuldstændigt andet Indhold, end de oprindeligt have haft, og saa endda give dem ud for at være vedkommende Forfatters Værker. Jeg tilføjer denne Side af Sagen en meget større Betydning end det Spørgsmaal, hvor stort et pekuniært Udbytte Forfatterne kunne faa, naar vi tiltræde Berner-Konventionen. Jeg kan saa godt forstaa, at det maa være i højeste Grad pinagtigt for en Mand, som skriver et Værk, at saa dette Værk bragt frem for den store Verden paa et fremmed Sprog i en fuldstændig forvasket Stikelse, saaledes, at han ikke mere kan vedkende sig de Tanker, som dette Værk bringer ud i Verden. Ved at tiltræde Berner-Konventionen vilde Forfatterne ikke blot kunne sikre sig et pekuniært Udbytte, naar deres Værk oversættes til et fremmed Sprog — det vil, i mange Tilfælde være meget lidt, de kunne saa — men de vilde ogsaa kunne sikre sig imod, at enhver Andrer af en Oversætter kan gribe deres Værk og udgive det i en saadan Stikelse, som jeg har nævnt. Loven har jo gentagne Gange været for, men jeg har for min Del ikke ment, at det hastede saa overordentlig med den, saa længe det var uafgjort, hvorledes Norge vilde stille sig. De andre mindre Stater, som have tiltraadt Berner-Konventionen, have væsentlig været saadanne Smaatater, som havde Sprog tilfælles med en af de større Kulturstater, og for dem var det en absolut Nødvendighed at tiltræde, naar det Land, som de havde Sprog tilfælles med, havde gjort det. Vi have jo ikke Sprog tilfælles med andre end med Norge. Men over for dette Land gælder det,